עד זומם . הצד כיסן וכחס בחצרי על עדות זו : **נפערה** . כל עדיות שהצד מיסן וחלך פסולין שהרי מסהצד עדות זו הוא רשע : **מיכן ולפבא** . משהוסר : **פידום פום** . שנפסלין שיס בפיכל שיס שהומרים עמהן היימס למלי חזית דסמכת לחני סמוך לחני,ללח נזירת הכתוב הוא הלכך יין לך בו תורה אור

כ"ק עכ:

*עד זומם: אביי אמר *למפרע הוא נפסל ורבא אמר מיכן ולהבא הוא נפסל אביי אמר למפרע הוא נפסל מעידנא דאסהיד רשיע הוא, והתורה אמרה °אל תשת ידך עם רשע,אל תשת רשע עד,רבא אמר מיכן ולהבא הוא נפסל-עד זומם=חידוש הוא:מאי חזית דסמכת אהני סמוך אהני,אין לך בו אלא משעת חידושו ואילך איבא דאמרי רבא נמי כאביי סבירא ליה, ומאי טעם דאמר "מכאן ולהבא? משום פסידא דלקוחות, מאי בינייהו? איכא בינייהו דאסהידו בי תרי בהדי(ה) אי נמי דפסלינהו בגולנתא, ואמר ר' ירמיה מדיפתי: עבד רב פפי עובדא כוותיה דרבא, מר בר רב אשי אמר הלכתא כוותיה דאביי *והלכתא כוותיה דאביי ביע"ל הג"ם למר אוכל נבילות: לתיאבון דברי הכל פסול, להכעיס - אביי אמר 'פסול רבא אמר כשר אביי אמר פסול דהוה ליה רשע ורמינא אמר 'אל תשת רשע עד' ורבא אמר כשר 'רשע דרמס' בעינן 'מהלכו' 'אל תשת רשע עד', אל תשת חמס עד' אלו גזלנין 'ומועלין בשבועות' מאי לאו 'אחד שבועת שוא ואחד שבועת ממון: לא, אידי ואידי שבועת ממון ומאי "שבועות" שבועות דעלמא 'מהיבי' 'אל תשת רשע עד', 'אל תשת חמס עד' אלו גזלנין ומלוי רביות 'תיובתא דאביי, תיובתא, נימא כתנאי *עד זומם פסול לכל דתורה כולה דברי רבי מאיר רבי יוסי אומר בד"א שהרוום בדיני נפשות אבל הוזם בדיני ממונות כשר לדיני נפשות נימא אביי כר"מ ורבא כר' יוסי: אביי כר"מ דאמר אמרינן מקולא לחומרא ורבא דאמר כרבי יוסי דאמר 'מחומרא לקולא' אמרינן, 'מקולא לחומרא' לא אמרינן? לא, אליבא דר' יוסי ב"ש לא פליגי כי פליגי אליבא דר"מ אביי כר"מ ורבא עד כאן לא קאמר ר"מ התם אלא גבי 'עד זומם דכמון-דרע לשמים ורע לבריות' אבל הבא 'דרע לשמים ואין רע לבריות' לא, ותלמוד בבותיה דאביי, והא איתותב: ההיא רבי יוסי היא, ותיהוי נמי ר' יוסי *ור"מ ור' יוסי הלכה כר' יוסי, ישאני התם דקתם לן תנא כרבי מאיר, והיכא קתם לן: כי הא דבר חמא קטל נפשא, אמר ליה ריש גלותא לרב אבא בר יעקב פוק עיין בה אי ודאי קטל ליהוהו לעיניה, אתו תרי סהדי אסהידו ביה דודאי קטל, אול איהו איתי תרי סהדי אסהידו ביה בחד מהנך: חד אמר קמאי דידי גנב קבא דחשלא וחד אמר קמאי דידי גנב

קרתא

רבא

הכתיב (ב"ב ד' לף ומס) זה יומר כל תכותי ולכלתיה שני חזקה חה לומר כ' אלי לייתי סהדי דלהבתיה היה ולכלה שני חזקה והאי לייתי סהדי דלכלה שני חזקה וקלמר הסם לוקי חזקה כהדי חזקה ולוקי לרעתא בחזקה לחבתא ולמר רבא עדות מוכחת היא והסתם מאי נפקא לן מינה כיון דלמר רבא מכלן ולהבא הוא נפסל ס"א היה ל לוקי לרעתא בחזקה שבתים (ב"ב ד' לף ומס) זה יומר כל תכותי ולכלתיה שני חזקה חה לומר כ' אלי לייתי סהדי דלהבתיה היה ולכלה שני חזקה והאי לייתי סהדי דלכלה שני חזקה וקלמר הסם לוקי חזקה כהדי חזקה ולוקי לרעתא בחזקה לחבתא ולמר רבא עדות מוכחת היא והסתם מאי נפקא לן מינה כיון דלמר רבא מכלן ולהבא הוא נפסל ס"א היה ל ל

ואלו הן הקרוכין וכו' וכניסה ותגיסה • וכניסה ותגיסה לא קתני הכא רק להאי קרוכים דמפרש במתני' בהדיא כגון אחי ואחיו דאחיו לבד לא הוה בכלל הך קרוכים דמפרש ותדע דהא גבי פסולים להאי לא הוה כשר הוא לאחי לתפוס מקומו דהא מי אליבא דרבי מאיר בגמרא (דף כח.) והקשה בקונטרס למאי הלכתא הוא נפיק מכעל ולאו לאתמועינן לגבי הא גמי פסיקתא כדפ"ל דכניסה ותגיסה לא קתי להאי דנפקי מכללא ותירץ התוס' משום דזה דלכתי אינה *שם קרובים דאחו מכללא ותפ"ה מני להו בהדיא כגון אחי נפיק מכללא דאחיו וכו' וקשה ליתני נמי כן אחי לאחו כמו אחיך ומיהו מהתם ליכא למימר דשאני דכתיב אחיך ולא אחיו ומיהו אכתי מותבינן לה מהא דתניא בתוספתא דכ"ע הפסול הוה (אני) [לא] מותגיסים דכ"ע דפסול לאחוי לאחו מ"מ בן אחי לאחו קשה אלא גרלה דכולהו לילטריכו לי משום לישנא גופייהו לו משום כניסה ותגיסה ומסתמא הא ק"ל מחורגו וי"ל דמנייה להאמועינן דהוי לבדו ולא בא ואחמו ותע"ג דכניסה ותגיסה לא קתי להאך דאחו מכללא כדפרישים מ"מ כחורגו לילטריך דסד"א כיון דחורגו כבנו וכן הבן פסול כדלימא פרק יש נוחלין (ג"ב דף קכח.) לימא דה"ה בן חורגו קמ"ל ואפי' למר בר רב אחי דמכשר בתמא דאחו דהייטו בן הבן לילמ לממר דמהכא הוה דיליף לה מבל בן אחי לאחו לא צריך למהדר ולמיסייה כלל כיון דמפיק הוא מכללא דאי לאתמועינן דהוה לבדו פסול ולא בא ואחמו כמו בחורגו אי פסיקתא דמהיכא תיתי ועוד דלא עדיף בן אחי לאחו מבן אחי ובן אחיו ובניו ואתמועי כשרין לי כדאתי גבי כולהו ובניהם מקמע ולא גבי בניהם: **אלו** הן הקרוביס וחורגו לבדו • פי' לא בא ולא אחמו ומקשה ר"י אחמי נקט חורגו הא נפיק מכלל דבעל אמו ואין לומר דנקטיה משום לבדו דאתמועינן דבא כשר ולא גרירת דמהיכא תיתי טפי והא למילין דבניהם ותגיסה לא קאי אלא למטוחים דכתיבי במתני' ולא קאי להני דנפקי מכללא שהרי בא לאחי לאחו לבד ולא בא ואחמו דהוי שליחי כשר לתפוס דמתני' דהוי כרחמנן כדאיתמר בגמ' ותירץ ר"י דכולהו נמי אחיה מכללא כגון אחי לבניו מכללא דאחיו ובא בר מבן אחי לאחמו דמפיק מכלל דבעל אחמו לבניו ואחמו נפקא מכלל דאחמו ואפ"ה הני להו שאינו מקפיד בזה ולא גרירת דת"ל דאחמי לא הדר ואני הך דאחמו מכלל דבעל אחמו לבניו על כן גרלה לומר דכולהו לילטריכו לאחי לבניו לע"ג דאיכא גופיה אחי מכללא דבן אחיו מ"מ בא ואחמו לא נפקי מכללא דבן אחי לאחמו דבעל אחמו לבניו לא נפקי מכללא דבן אחי לאחמו דבעל כאחמו מכללא דאחמו ואחמו לאתמועינן דבעל כאחמו וכן כולם לילטריכו לי משום לישנא גופייהו לי משום בניהם והתגיסה: (ז"ה הדט"ל גרלה לי מיותי"ל) להעיד שקר משום מיכה והכבה וחזקת בעדות פליגי לכל מלי

מלי למיכתב לאחי לבניו ולא לבניו לאחי • ומיהו אכתי קשה מאי שנא מהא דתנן בפ"ק דמכות (דף ו.) הרי שהכה את אחיו ומת בן בנו של אחיו פטור מן הגלות ואי בעל אחמו הוי גולה ואי לא בעל אחמו לא הוי אחי אביו ואחי אמו ובעל אחותו ובעל אחות אביו ובעל אחות אמו וכו' א"ר יוסי זו משנת ר' עקיבא אבל משנה ראשונה דודו ובן דודו וכל הראוי ליורשו כל הקודם לו באיתה שעה כו' מנא הני מילי דתניא ר"ת לא יומתו אבות על בנים מה ת"ל אם ללמד שלא יומתו אבות בעון בנים הרי כבר נאמר איש בחטאו יומתו אלא מה ת"ל לא יומתו אבות על בנים לא יומתו אבות בעדות בנים ובנים לא יומתו בעדות אבות כגון עשו ויעקב לא יומתו בעדות אליפז וראובן ולא ראובן ואליפז בעדות עשו ויעקב אשכחן עדות אבות לבנים ועדות בנים לאבות וכ"ש יעקב ועשו להדדי שעדותן בטלה.

מי לפסיקי דזכותיה: **בני** לחטת בעלות בניהם, ועל כרחיך הני שני לחטת בחיי קא מיבעיא ליה מן הכל דבלאב ובו לא מצי למימר דלמה לי "לחטת" דאב ובו בני סגי ולקמן מפרש טעמיה: **כשמותין שמשפט אבותיהם בידיהם** • ונפרטין מהן עוטיהן ושון לחטתיהם: **מיש כאחיו** • לחיי בשביל לחיי מתוך בחלק.

קפמ דכורמיס • כיס יד של רומי: **כל' מפיר** • דכיון דחמידי לממון חמידי לעבות נפשות: **כל סרלוי נדון כו'** • ומוקמת לה בחמורין: **מגע לפו רבי מפיר** • דלמר כיון שהחמיר לממון פסול לעדות נפשות הלכך לא מסכחת לה כשר לנפשות דליהוי פסול לממון: **כשפול** 'דלנפשות', כיס דין מיוחסין

תורה אור **יוסמין**

קתא *דבורמיא, א"ל מאי דעתיך 'כר' מאיר' בעיון כדאמר רב יוסף (לקמן דף לו:) 'רבי מאיר ורבי יוסי' הלכה כרבי יוסי ורבי יוסי האמר 'החם בדיני ממונות כשר לדיני נפשות', אמר ליה רב פפי הני מילי היכא דלא סחם לן תנא כרבי מאיר, ממאי, אילימא מהא דתנן *כל הראוי לדון דיני נפשות ראוי לדון דיני ממונות מני אילימא רבי יוסי היא איכא 'עד זומם דממון' דכשר לדיני נפשות ופסול לדיני ממונות, אלא לאו רבי מאיר היא, ממאי, דילמא בפסולי יוחסין קאי דאי לא תימא הכי סיפא דקתני 'יש ראוי לדון דיני ממונות ואין ראוי לדון דיני נפשות אמאי 'אין ראוי', דאיתזם בדיני נפשות 'ראוי לדון דיני ממונות', הא דברי הבל פסול הוא! אלא בפסול יוחסין קאי הכי נמי בפסול יוחסין קאי, אלא רבא אקא סחם לן תנא דתנן *אלו הן הפסולים המשחק בקוביא ומלוי ברבית *ומפריחי יונים וסוחרי שביעית 'והעבדים זה הכלל כל עדות שאין האשה כשרה לה אף הן אין כשרין לה' מני אילימא רבי יוסי והאיכא 'עדות בדיני נפשות' שאין האשה כשרה לה והן כשרין לה, אלא לאו רבי מאיר היא, קם בר חמא נשקיה אכרעיה וקבליה לכרגיה דכולי שניה: **מתני'** ואלו הן הקרובין *אחיו, ואחי אביו, ואחי אמו, ובעל אחותו, ובעל אחות אביו, ובעל אחות אמו, ובעל אמו, וחמיו, וגיסו, הן ובניהן ותגיסיהן והורגו לבדו, א"ר יוסי זו משנת רבי עקיבא אבל משנה ראשונה דודו, ובן דודו, וכל 'הראוי ליורשו', וכל הקרוב לו באותה שעה, היה קרוב ונתרחק ה"ז כשר רבי יהודה אומר אפילו מתה בתו *יש לו בנים ממנה הרי זה קרוב. האוהב והשונא: אוהב זה שושבינו שונא כל שלא דבר עמו שלשה ימים. באיבה, א"ל לא נחשדו ישראל על כך: **גמ'** תנן התם לא יומתו אבות על בנים מה ת"ל-אם ללמד 'שלא יומתו אבות בעון בנים, ובנים בעון אבות' הרי כבר נאמר *איש בחטאו יומתו' אלא 'לא יומתו אבות על בנים' *בעדות בנים 'ובנים לא יומתו על אבות' *בעדות אבות *בעון אבות' לא והכתיב *פוקד עון אבות על בנים? התם *כשאוחזין מעשה אבותיהן בידיהן כדתניא *ואף בעונות אבותם אתם ימקו' כשאוחזין מעשה אבותיהם בידיהם, אתה אומר כשאוחזין או אינו אלא כשאין אוחזין? כשהוא אומר 'איש בחטאו יומתו' הרי *כשאוחזין מעשה אבותיהן בידיהן ולא והכתיב *ובשלו איש באחיו *איש בעון אחיו-מלמד שבולן ערבים זה בזה? התם שהיה בידם למחות ולא מיחו.

אשכחן

מנין משפט מבוסיפס בידיהם • ונפרטין מהן עוטיהן ושון לחטתיהם: **מיש כאחיו** • לחיי בשביל לחיי

מיניה: **כשמותין** מעשה אבותיהם בידיהם • ונפרטין מהן עוטיהן ושון לחטתיהם: **מיש כאחיו** • לחיי בשביל לחיי

[נפרוש סי' מקדש ויש רוצים עכ"ל]

נדה מט: [לקמן לו: [קידושין עו:]

נעיל כה: ר"ה כב. עירובין סב.

מדיות פ"ב מ"ו

ג"ל אם יש

ג"ל אחי

ג"ל לחיי

* ואנחנו לא יודעין על אמת איזו בהלאו שאמרו

[כ"ק סח.]

* ואחרי הסוגיות מצאו שאחיכה בתוספתא בכלות ז' המקומות בפסוקי קידושה בתוך פסוקים הללו בנוסא אחר בנים אחים אחיות אבותם

ת"מ כשאינן אוחזין נאמר ומהאני מקיים אף בעונות אבותם אחז ימקו

כשפול לאחמו • כיון דחמידי לממון חמידי לעבות נפשות: **כל סרלוי נדון כו'** • ומוקמת לה בחמורין: **מגע לפו רבי מפיר** • דלמר כיון שהחמיר לממון פסול לעבות נפשות הלכך לא מסכחת לה כשר לנפשות דליהוי פסול לממון: **כשפול** 'דלנפשות', כיס דין מיוחסין

תורה אור **יוסמין**

קתא *דבורמיא, א"ל מאי דעתיך 'כר' מאיר' בעיון כדאמר רב יוסף (לקמן דף לו:) 'רבי מאיר ורבי יוסי' הלכה כרבי יוסי ורבי יוסי האמר 'החם בדיני ממונות כשר לדיני נפשות', אמר ליה רב פפי הני מילי היכא דלא סחם לן תנא כרבי מאיר, ממאי, אילימא מהא דתנן *כל הראוי לדון דיני נפשות ראוי לדון דיני ממונות מני אילימא רבי יוסי היא איכא 'עד זומם דממון' דכשר לדיני נפשות ופסול לדיני ממונות, אלא לאו רבי מאיר היא, ממאי, דילמא בפסולי יוחסין קאי דאי לא תימא הכי סיפא דקתני 'יש ראוי לדון דיני ממונות ואין ראוי לדון דיני נפשות אמאי 'אין ראוי', דאיתזם בדיני נפשות 'ראוי לדון דיני ממונות', הא דברי הבל פסול הוא! אלא בפסול יוחסין קאי הכי נמי בפסול יוחסין קאי, אלא רבא אקא סחם לן תנא דתנן *אלו הן הפסולים המשחק בקוביא ומלוי ברבית *ומפריחי יונים וסוחרי שביעית 'והעבדים זה הכלל כל עדות שאין האשה כשרה לה אף הן אין כשרין לה' מני אילימא רבי יוסי והאיכא 'עדות בדיני נפשות' שאין האשה כשרה לה והן כשרין לה, אלא לאו רבי מאיר היא, קם בר חמא נשקיה אכרעיה וקבליה לכרגיה דכולי שניה: **מתני'** ואלו הן הקרובין *אחיו, ואחי אביו, ואחי אמו, ובעל אחותו, ובעל אחות אביו, ובעל אחות אמו, ובעל אמו, וחמיו, וגיסו, הן ובניהן ותגיסיהן והורגו לבדו, א"ר יוסי זו משנת רבי עקיבא אבל משנה ראשונה דודו, ובן דודו, וכל 'הראוי ליורשו', וכל הקרוב לו באותה שעה, היה קרוב ונתרחק ה"ז כשר רבי יהודה אומר אפילו מתה בתו *יש לו בנים ממנה הרי זה קרוב. האוהב והשונא: אוהב זה שושבינו שונא כל שלא דבר עמו שלשה ימים. באיבה, א"ל לא נחשדו ישראל על כך: **גמ'** תנן התם לא יומתו אבות על בנים מה ת"ל-אם ללמד 'שלא יומתו אבות בעון בנים, ובנים בעון אבות' הרי כבר נאמר *איש בחטאו יומתו' אלא 'לא יומתו אבות על בנים' *בעדות בנים 'ובנים לא יומתו על אבות' *בעדות אבות *בעון אבות' לא והכתיב *פוקד עון אבות על בנים? התם *כשאוחזין מעשה אבותיהן בידיהן כדתניא *ואף בעונות אבותם אתם ימקו' כשאוחזין מעשה אבותיהם בידיהם, אתה אומר כשאוחזין או אינו אלא כשאין אוחזין? כשהוא אומר 'איש בחטאו יומתו' הרי *כשאוחזין מעשה אבותיהן בידיהן ולא והכתיב *ובשלו איש באחיו *איש בעון אחיו-מלמד שבולן ערבים זה בזה? התם שהיה בידם למחות ולא מיחו.

מי לפסיקי דזכותיה: **בני** לחטת בעלות בניהם, ועל כרחיך הני שני לחטת בחיי קא מיבעיא ליה מן הכל דבלאב ובו לא מצי למימר דלמה לי "לחטת" דאב ובו בני סגי ולקמן מפרש טעמיה: **כשמותין שמשפט אבותיהם בידיהם** • ונפרטין מהן עוטיהן ושון לחטתיהם: **מיש כאחיו** • לחיי בשביל לחיי

סיס קרוב • כגון חמו שלחה ליורשו: **ונפרפס** • שמחה חמו קולס שלחה עדות זו: **שומעינו** • פסול לו בימי מופת: **נפ נמצאו ישראל על כך** • אשכחן

גליון/מהגה: ע"ש בתוס' בא"ד ואחי אביו וכו' ואחי אמו וכו' ואחי אמו וכו' ואחי אמ